

ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Το παρακάτω κείμενο είναι η ομιλία της Ανώτερης Διδασκάλισσας Καίτης Ανεμογιάννη με θέμα τη Συνείδηση που έγινε στις 21 Μαρτίου 1986, εορτάζοντας την Εαρινή Ισημερία.

Στο σημερινό ξέφρενο ανακάτεμα νοημάτων και λέξεων, στη μανία δημιουργίας νέων, όχι μόνο με την προσθήκη καινούργιας κατάληξης, αλλά και την ολοσχερή αλλαγή της ρίζας, η λέξη Συνείδηση, και κατ' επέκταση τα παράγωγά της, ίσως είναι απ' τις λίγες που παραμένουν αναλλοίωτες.

Πλούσια σε παράγωγα, δε λείπει απ' το καθημερινό μας λεξιλόγιο, είτε σαν γνώση του αντικειμενικού κόσμου που μας περιβάλλει, είτε σαν προβολή ή επίπληξη του εαυτού μας, είτε πάλι σαν βεβαίωση της επίτευξης μικρών θημάτων στο δρόμο της εξέλιξής μας.

Ποιος από μας δεν έχει προφέρει τη λέξη Συνείδηση ή ασυνειδησία, τη λέξη ασυνείδητο, υποσυνείδητο, συνειδητό, υπερσυνείδητο ή τη φράση «το συνειδητοποιήσα» ή και «έχω ενεργήσει σύμφωνα με τη Συνείδησή μου» ή κι ακόμα «παγκόσμια Συνείδηση», για να φτάσει στο υψηλό «Θεία Συνείδηση»;

Το πρόβλημα όμως είναι, αν ο καθένας μας γνωρίζει τι λέει κι αν μεταχειρίζεται σωστά ότι πιο πάνω αναφέραμε, που αποτελεί και το βασικό στοιχείο της ψυχοκοινωνιακής μας εξέλιξης.

Άπειρες θεωρίες έχουν γραφτεί αναφορικά με τη Συνείδηση. Νομίζω πως δεν υπάρχει άνθρωπος, ιερωμένος, μυστικιστής, στοχαστής, συγγραφέας, φιλόσοφος, ψυχαναλυτής, που να μην την έχει αγγίξει. Τους ηλεκτρίζει, γιατί καταλαβαίνουν τη σημασία της και την αναγκαιότητα της γνώσης της για τον άνθρωπο. Τους μεθά η ιδέα ότι ασχολούνται μ' αυτήν. Τους ικανοποιεί η σκέψη ότι με την εξήγησή της βοηθούν τον άνθρωπο ν' αγγίξει τη λύση ενός τόσο σημαντικού γι' αυτόν προβλήματος.

Δεν είμαι σε θέση να υποστηρίξω, αν όλα αυτά πούχουν γραφτεί μας βοηθούν ή μας μπερδεύουν, μας ανοίγουν τα μάτια ή μας κάνουν να σκεφτόμαστε ότι πρόκειται για κάτι άπιαστο, δύσκολο, δυσνόητο κι επομένως καλύτερα είναι να τ' αφήσουμε. Το περίεργο όμως είναι ότι αυτό δε μας αφήνει, γιατί όπως είπε ένας Σουηδός μυστικιστής, ο Σούζο: «Αν κάποιος δεν μπορεί να πιάσει κάτι, ας αδρανήσει και τότε αυτό θα τον πιάσει».

Αντίθετα, οι Διδάσκαλοί μας, Δώρος και Δώρα, έχοντας ως σκοπό να βοηθήσουν τον άνθρωπο και ν' απαντήσουν στα αγωνιώδη και ακανθώδη προβλήματά του, μας έδωσαν την πιο σαφή Διδασκαλία σχετικά με τη Συνείδηση, σχετικά με το τόσο πολυσυζητημένο αυτό θέμα, έτσι ώστε να την καταλάβουμε κι απ' τις δαιδαλώδεις στενωπούς της ερμηνείας της απ' τους άλλους να βρεθούμε σ' ένα στρωτό δρόμο, όπου ήρεμα να περπατήσουμε, αρκεί βέβαια να θελήσουμε.

Πάντως, η υπέρτατη σημασία του προβλήματος της Συνείδησης, όπως άλλωστε συμβαίνει για όλες τις ανθρώπινες αξίες και τα Επιστημονικά θέματα, μας ωθεί κατά καιρούς να ψάξουμε πέρα απ' το οφθαλμοφανές για νέα αντίληψη και κατανόηση. Έστω και η κάποια λύση, που θα μας βοηθούσε ν' αποφασίσουμε ανάμεσα σε πολύ πλατιές και γενικές απόψεις, όπως αν η Συνείδηση είναι ατομική, ομαδική, οικουμενική, συμπαντική ή θεία Συνείδηση, θνητή ή αθάνατη, θα μπορούσε να έχει βαθιές ιδεολογικές επιπτώσεις με μεγάλες προεκτάσεις, που θα σφράγιζαν τον τρόπο ζωής μας.

Ας δούμε τώρα τη σκοπιά, από όπου οι άνθρωποι που ασχολήθηκαν με τη Συνείδηση την είδαν και πώς διαμόρφωσαν τη θεωρία τους γύρω απ' αυτήν.

Η υλιστική θεωρία διδάσκει ότι ο εξωτερικός κόσμος, που μας περιβάλλει και που σιγά - σιγά συνειδητοποιούμε, αποτελεί τη *μόνη πραγματικότητα* και δεν είναι δυνατό να υπερβεί αυτό που υπάρχει. Ασχολείται με ότι υπάρχει και μπορεί ν' αποδειχτεί, δηλαδή με ότι η Επιστήμη διδάσκει και θεμελιώνει. Αρνείται ν' ασχοληθεί με οτιδήποτε δεν μπορεί ν' αποδειχτεί και σταματά στο «γιατί», χωρίς να δίνει απάντηση σ' αυτό, που ο στοχαστικός άνθρωπος αντιλαμβάνεται, μα δεν μπορεί βέβαια να το αποδείξει: *Ότι δηλαδή υπάρχει κάποια δύναμη πέρα απ' το εκδηλωμένο και κάποιος σκοπός*, που δεν μπορεί ν' αποδειχτεί με την υλική ορολογία.

Σύμφωνα με μια άλλη άποψη, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι δεν είναι μόνο κάτι το υλικό, αλλ' ότι μέσα του βρίσκεται μια Συνείδηση, που τον συνδέει με όλα τα άλλα μέλη της ανθρώπινης οικογένειας και με μια *Δύναμη έξω απ' αυτόν* και μέσα σ' αυτόν, που απ' αυτήν απέρρευσε η όλη Δημιουργία και που καθοδηγεί ορθά τους κόσμους σύμφωνα με κάποιο σκοπό. Πιστεύει σ' αυτήν τη *Δύναμη*, ανεξάρτητα αν είναι οπαδός των ανατολικών Διδασκαλιών, που πρεσβεύουν ότι ο κόσμος είναι αιώνιος χωρίς αρχή και τέλος, ή οπαδός των Δυτικών Διδασκαλιών, που πρεσβεύουν ότι ο κόσμος που δημιουργήθηκε από ένα προσωπικό Θεό, θα βρει μια μέρα το Τέλος του. Μ' άλλα λόγια, δεν αναγνωρίζει τόσο πολύ την υλική πλευρά των πραγμάτων, όσο εκείνη που αποκαλείται *θεική*. Αυτή είναι η θρησκευτική άποψη, που βασίζεται στη βαθμιαία αναπτυσσόμενη Συνείδηση του ανθρώπου και καταλήγει στην αναγνώριση της δικής του θειότητας ή θεικότητας.

Η τρίτη άποψη αναγνωρίζει την υλική μορφή, βλέπει τη ζωή μέσα σ' αυτήν και θεωρεί σαν δεδομένη μια Συνείδηση, που εξελίσσεται μέσα απ' αυτήν τη μορφή. Προσπαθεί να διαπαιδαγωγήσει τον άνθρωπο έτσι, ώστε να βρει τις δυνάμεις που κρύβει μέσα του, *να τις ενεργοποιήσει*, για να εξελιχτεί κι έτσι να βρει αυτήν τη Συνείδηση και να ταυτιστεί τελικά μαζί της. Αυτή είναι η Μύηση, ορόσημο του σκεπτόμενου ανθρώπου όλων των εποχών και καθρέπτης της μοναδικής Αλήθειας.

Αναλύοντας τις τρεις αυτές απόψεις, που με την πρώτη ματιά φαίνονται διαφορετικές, κι εξετάζοντάς τις σε βάθος, θα δούμε ότι όλες έχουν κοινό σημείο σύνδεσης αναφορικά με τη Συνείδηση. Όλες τους κρύβουν αλήθειες κι οι παρεκκλίσεις τους σβήνουν όταν συνδυαστούν και συγχωνευθούν, *όταν δηλαδή ενοποιηθούν*. Κρύβουν αλήθειες, που ο άνθρωπος μπορεί να συλλάβει, αρκεί να θελήσει.

Η Επιστήμη, σήμερα ασχολείται με την ψυχολογία της ύλης. Έχει διαπιστώσει δηλαδή ότι το άτομο της ύλης έχει την ικανότητα να εκλέγει την πο-

ρεία του, να επιλέγει ή να απορρίπτει το άλλο άτομο, που βρίσκεται στην εμβέλειά του. Κι ακόμη, ότι έχει *ένα κέντρο δύναμης*, μια δηλαδή διαρκή ψυχή, και διαθέτει αισθαντικότητα και κινητικότητα. Μ' άλλα λόγια, έχει κάποιο βαθμό Συνείδησης.

Όταν κάποτε ρώτησαν τον Edison πού αποδίνει αυτήν την ενέργεια, αυτήν τη νοημοσύνη που υπάρχει σε κάθε άτομο, απάντησε: «Σε κάποια δύναμη μεγαλύτερη από μας». Κι όταν εντόπισαν την ερώτηση στο Δημιουργό, αυτός απάντησε: «Η ύπαρξη ενός τέτοιου Δημιουργού μπορεί, κατά τη γνώμη μου, ν' αποδειχτεί από τη Χημεία».

Αυτήν τη Συνείδηση ή δύναμη ή ενέργεια, όπως την ονομάζουν οι Επιστήμονες, ο θρησκευόμενος άνθρωπος την ονομάζει «Θεός». Και οι δύο όμως εννοούν το ίδιο πράγμα.

Κι ο Μυημένος; Μα αυτός θα μας μιλήσει για το Εγώ, που η κάθε ανθρώπινη μορφή έχει μέσα της.

Ενέργεια λοιπόν, Θεός, Εγώ. Τρεις εκφράσεις με την ίδια έννοια, το ίδιο περιεχόμενο. Και οι τρεις περιέχουν και υποδηλώνουν Συνείδηση, αλλά σε διαφορετικό βαθμό και με διαφορετικό τρόπο προσπέλασης η καθεμιά.

Σκιαγραφήσαμε με αδρές γραμμές τις απόψεις της Επιστήμης, της Θρησκείας και της Μύησης τις αναφερόμενες στη Συνείδηση, γιατί θα ήταν κάπως παράλογο, αν στη σημερινή μας ολιγόλεπτη ομιλία επιχειρούσαμε ν' αναλύσουμε διεξοδικά ό,τι έχει γραφτεί από τους υποστηρικτές της κάθε θεωρίας και κοσμεί τις βιβλιοθήκες όλου του κόσμου. Ο σημερινός μας στόχος είναι να τη διερευνήσουμε από άποψη Μυητική περισσότερο.

Θα μπορούσαμε πάντως να πούμε, ότι ο άνθρωπος που ασχολείται με την Επιστήμη, ασχολείται επίσης με τη μελέτη του θείου, όσο και ο άνθρωπος που ασχολείται μόνο με την πνευματική του πλευρά. Κι ακόμη ότι ο Μυημένος σμίγει τις δυο απόψεις. Ίσως έτσι, με την ένωση των τριών απόψεων, Επιστήμης - Θρησκείας - Μύησης, μπορέσουμε ν' αποκτήσουμε την πραγματική γνώση της αλήθειας για τη Συνείδηση, χωρίς όμως να ξεχνούμε ότι η αλήθεια βρίσκεται μέσα μας.

Ας εξετάσουμε τώρα ετυμολογικά τη λέξη Συνείδηση. Υπάρχουν δυο απόψεις. Σύμφωνα με τη μια, είναι το ουσιαστικό του άχρηστου πια ρήματος συνείδω και σύμφωνα με την άλλη του συνοίδα, που από Παρακείμενος του συνείδω έγινε Ενεστώτας, οπότε με τη μετάπτωση, δηλαδή την ποιοτική εν-αλλαγή, το οι μετατράπηκε σε ει. Είδω ή οίδα σημαίνει παρατηρώ, βλέπω. Η πρόθεση συν επιτείνει την απλή παρατήρηση. Άρα, εφόσον παρατηρώ καλώς, είμαι και σε θέση να γνωρίζω, είμαι σε «κατάσταση επίγνωσης», όπως λέμε - Τη μυητική ετυμολογία θα αναφέρουμε αργότερα.

Αναφερόμενοι στη φράση «κατάσταση επίγνωσης», ας προσπαθήσουμε να δούμε, σε γενικές γραμμές βέβαια, αν πράγματι η Συνείδηση είναι μια κατάσταση, και μάλιστα επίγνωσης, ή μήπως είναι αρχή ή αρετή κάποιας αρχής ή κατάσταση μιας αρχής.

Φαίνεται ότι η Συνείδηση είναι η κατάσταση εκείνη, της οποίας τη δραστηριότητα αντιλαμβανόμαστε σε όλες της τις λεπτομέρειες και της οποίας τα αίτια και τα αποτελέσματα, δηλαδή οι συλλήψεις, οι σκέψεις και οι Πράξεις, μας είναι γνωστά.

Αν θεωρήσουμε ότι η σκέψη αυτή είναι σωστή, ας προσπαθήσουμε να βρούμε, πώς δημιουργείται αυτή η κατάσταση.

Φυσικό είναι ν' αρχίσουμε απ' το γνωστό, απ' αυτό δηλαδή που μας ενδιαφέρει ως άτομα ή ως κύτταρα του Σύμπαντος, για να φτάσουμε σ' αυτό που είναι έξω από μας και που μπορούμε κατά κάποιο τρόπο να συλλάβουμε είτε από διδασκαλίες οντοτήτων ή από μαρτυρίες ανθρώπων που έφτασαν στα υψηλά σκαλοπάτια της Μύησης, αν είμαστε βέβαια σε θέση.

Ο άνθρωπος, ως άτομο αποκτά την εμπειρία του περιβάλλοντός του, πρώτο στοιχείο της Συνείδησής του, με τις πέντε αισθήσεις του. Μ' αυτές πραγματοποιεί κάθε δυνατή επαφή για ό,τι τον ενδιαφέρει, γιατί αυτές είναι το πρώτο σκαλοπάτι για τη μετατροπή της απλής παρατήρησης σε Συνείδηση. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι σωστά υποστηρίζεται πως ο άνθρωπος κερδίζει σε ποιότητα με την εμπειρία.

Η Επιστήμη θα μας τεκμηριώσει ότι η Πρώτη αίσθηση, που αναπτύσσεται, είναι η ακοή, η δεύτερη η αφή, η τρίτη η όραση - με την έννοια της κάπως συνειδητής όρασης - κι ακολουθούν η γεύση και η οσμή.

Ας σταθούμε λίγο στη σειρά αυτή, που ίσως δεν είναι εντελώς τυχαία. Το ανθρώπινο ον ασυνείδητα ακούει τους κραδασμούς που έρχονται απ' έξω, υποσυνείδητα αντιλαμβάνεται την ύλη με την αφή του και συνειδητά επιβεβαιώνει τη μεταξύ τους σχέση με την όραση.

Το δεύτερο στοιχείο είναι η *Κρίση*, που απορρέει απ' την εμπειρία και που αποτελεί τη συγκριτική ταξινόμηση των διαφόρων μας εντυπώσεων.

Το τρίτο στοιχείο είναι η *Γνώση*. Είναι η αναπαράσταση μέσα μας αυτών που έχουμε την εμπειρία τους και ήδη έχουμε κρίνει.

Το τέταρτο στοιχείο είναι η *Συνείδηση*. Είναι η γνώση σε παραβολή με τον ίδιο τον εαυτό μας.

Αν τα στάδια αυτά τα ανάγουμε σε καταστάσεις, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η Κρίση, που ακολουθεί την Εμπειρία, είναι η πρώτη κατάσταση της ανθρώπινης εξέλιξης, η Γνώση η δεύτερη και η Συνείδηση η τρίτη.

Εδώ θα πρέπει να κάνουμε μια παρένθεση, για να δούμε αν ο άνθρωπος, έστω κι αυτός που γνωρίζει τα πιο πάνω, είναι πάντα συνειδητός είτε απέναντι σ' ό,τι τον περιβάλλει είτε στις διάφορες εκδηλώσεις του. Έχει δηλαδή συνείδηση του καθετί που κάνει, ή παρακολουθεί από πολύ κοντά τις καθημερινές του δραστηριότητες, ή έχει επίγνωση όλων των ενεργειών του, εν-όσω ασχολείται μ' αυτές;

Η σωστή Πρακτική και χρήσιμη μορφή Συνείδησης είναι νάχει επίγνωση για ό,τι κάνει με λόγια ή με πράξεις στη διάρκεια της καθημερινής ρουτίνας στη ζωή του. Αν περπατά, στέκεται ή κάθεται, αν είναι ξαπλωμένος ή κοιμάται, αν τύνεται, αν μιλά ή μένει σιωπηλός, αν τρώει ή πίνει, πρέπει να συνειδητοποιεί την ενέργεια που επιτελεί αυτήν τη στιγμή. Μ' άλλα λόγια, θα πρέπει να ζει την παρούσα στιγμή στην τρέχουσα ενέργεια.

Αυτό δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να σκέπτεται καθόλου το παρελθόν ή το μέλλον. Αντίθετα, θα πρέπει να το σκέπτεται σε συνάρτηση με το παρόν, με τις σημερινές πράξεις, όποτε και όπου αυτό είναι σχετικό.

Είναι κρίμα που δε ζει τις καθημερινές του ενέργειες. Δυστυχώς ζει είτε στο παρελθόν είτε στο μέλλον. Αν και φαίνεται ότι κάνει κάτι «τώρα», με

τη σκέψη του ζει κάπου αλλού, στα προβλήματά του ή στα βάσανά του. Συνήθως ζει στις αναμνήσεις των περασμένων ή στις επιθυμίες και τις προσδοκίες του μέλλοντος. Έτσι, δεν είναι σε θέση να ζήσει και να χαρεί αυτό που κάνει «τώρα». Η ασυνειδησία του τον κάνει δυστυχημένο κι ανικανοποίητο με το παρόν και με την τωρινή του απασχόληση.

Ίσως, αν ήταν πιο συνειδητός, θ' απέφευγε πολλές αρνητικές καταστάσεις και δε θα μεμψιμοιρούσε ενάντια στο πεπρωμένο του.

Κι αν υποθέσουμε ότι πράγματι ο άνθρωπος ακολουθεί τα στάδια που αναφέραμε για κάθε σκέψη ή εκδήλωσή του και ζει συνειδητά την κάθε στιγμή της ζωής του, δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι βρίσκεται σ' ένα βαθμό συνειδησιακής εξέλιξης. Βρίσκεται απλώς σε «κατάσταση επίγνωσης» στο ατομικό στάδιο. Θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε το βαθμό αυτόν της Συνείδησης ως *ατομική Συνείδηση*.

Ο άνθρωπος, που χαρακτηρίζεται απ' αυτήν, διέρχεται την περίοδο της *εγωκεντρικότητάς του*. Ασχολείται κυρίως με τις δικές του υποθέσεις, με τη δική του προσωπική ζωή. Ενδιαφέρεται για τα κοινά, όπως λέμε, μόνο για τη δική του εξυπηρέτηση και το δικό του συμφέρον. Μπορεί ίσως να εκδηλώνεται συνειδητά στις καθημερινές του ασχολίες. Όμως, η προσωπική του μόνο ζωή, η σφραγισμένη με τον εγωισμό και την καλλιέργεια της δικής του και μόνο ταυτότητας οριοθετούν την ατομική Συνείδηση, που σε σύγκριση με την Συμπαντική είναι νηπιακή.

Κάποτε όμως ο άνθρωπος αφυπνίζεται κι αντιλαμβάνεται ότι η υπερβολική του ταύτιση με ό,τι είναι υλικό του προκαλεί τον πόνο, τη δυσαρέσκεια. Αντιλαμβάνεται, ότι ζει μέσα στην πλάνη, στο πρόσκαιρο. Αντιλαμβάνεται, ότι αυτός, η κορωνίδα της γνωστής μας Δημιουργίας, δεν μπορεί παρά να έχει και κάποιο άλλο σκοπό. Αρχίζει τότε να ερευνά και στο περιβάλλον του και στον εαυτό του, για να βρει αυτό το κάτι, που θα τον ικανοποιήσει περισσότερο και θα δώσει απάντηση σε μερικά απ' τα ερωτηματικά του. Μετατοπίζει δηλαδή το κέντρο των αναζητήσεών του απ' το άτομό του στην πνευματική ομάδα που του ταιριάζει, για να καταστεί σιγά - σιγά ένα συνειδητό μέρος ενός μεγαλύτερου όλου.

Είναι η μοιραία στιγμή του ανθρώπου. Θάναι ίσως αυτό που διαβάζουμε στο Κεφάλαιο III του Βιβλικού Εκκλησιαστή: «Υπάρχει εποχή για κάθε ζήτημα, όπως υπάρχει και η στιγμή για καθετί υπό τον Ουρανό».

Αποκαλέσαμε τη στιγμή αυτή για τον άνθρωπο μοιραία. Και πράγματι είναι μοιραία, γιατί αρχίζει να συνειδητοποιεί την ύπαρξή του και ν' αναζητεί τα αίτια, αλλά και τον τελικό σκοπό της, βασικό δείγμα της αρχής της εξέλιξής του, που απαιτεί δυο στάδια: το στάδιο της διεύρυνσης της εσωτερικής του ζωής και το στάδιο της επικοινωνίας και της συνεργασίας με τα άλλα ανθρώπινα όντα της πνευματικής του ομάδας.

Το πρώτο το τόνισε ο ίδιος ο Χριστός: «Η βασιλεία του Θεού βρίσκεται μέσα σας». Μήπως η φράση αυτή δε σημαίνει ότι το κέντρο ενέργειας βρίσκεται μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο, που στη συνέχεια πρέπει να το επεκτείνει και να εξελιχτεί μέσα απ' αυτό, με δεύτερο στάδιο την ένωσή του με τους ομοίους του; Θα ήταν παράλογο το αντίθετο, αν δηλαδή η βασιλεία του Θεού, που έχει μέσα του, ήταν *στατική* χωρίς άλλες προεκτάσεις στον ομαδικό χώρο.

Και η εσωτερική ζωή του ανθρώπου ανυψώνεται με τη γνώση του εαυτού του, με τη δημιουργία δηλαδή της δικής του προσωπικότητας, με απώτερο στόχο βέβαια την εξέλιξη και τελειοποίησή της.

Η επικοινωνία όμως με τα άλλα ανθρώπινα όντα της πνευματικής του ομάδας πραγματοποιείται, όταν επιζητήσει να *ταυτιστεί μ' αυτά*, οπότε αρχίζει να εκδηλώνει κάποια όψη της αγάπης κι αποκτά την *Ομαδική Συνείδηση*, που σε σύγκριση με τη Συμπαντική είναι εφηβική.

Ποιός όμως είναι ο απώτερος στόχος του ανθρώπου, που καθοδηγημένος απ' τη θέλησή του απέκτησε τη δική του προσωπικότητα; Τι απλώνεται άραγε μπροστά του; Μα τι άλλο απ' τη *διεύρυνση της Συνείδησής του*, που θα τον βοηθήσει να νοιώσει τη Συνείδηση μιας ευρύτερης ζωής, της οποίας αποτελεί κύτταρο. Η διεύρυνση της Συνείδησης είναι εκείνη, που θα τον βοηθήσει να εξελίξει την προσωπικότητά του, που είναι και ο κύριος στόχος του μετά την απόκτησή της. Έχει βρει δηλαδή τον εαυτό του και προσπαθεί να τον τοποθετήσει στο φυσικό του βάθρο διευρυνοντας τον κύκλο των αναζητήσεών του, που έχουν αντίκτυπο πάνω του και τον επηρεάζουν.

Είναι η στιγμή της ζωής του, όπου γίνεται γνώστης του εαυτού του και του περιβάλλοντός του και παίρνει στα χέρια του τα ηνία, για να δημιουργήσει και στη συνέχεια να κατευθύνει το πεπρωμένο του. Είναι η στιγμή της αναγέννησής του, της απάνθισης των ιδιαίτερων αρετών και ιδιοτήτων του, η στιγμή της δικής του αλήθειας μέσα στη μεγάλη Πανανθρώπινη ομάδα. Είναι η στιγμή που γκρεμίζει τον τοίχο της μικρής πνευματικής του ομάδας, για να ενωθεί με το μεγαλύτερο όλο. Είναι η στιγμή που αποκτά *Οικουμενική Συνείδηση*. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτή η Οικουμενική Συνείδηση σε σύγκριση με τη Συμπαντική είναι η Συνείδηση της ωριμότητας.

Αναλύσαμε, πολύ περιορισμένα βέβαια, αυτά τα τρία στάδια Συνείδησης, που περνά ο σκεπτόμενος άνθρωπος, που με τη θέλησή του και την κρίση του μπορεί να κατακτήσει, για να δει τους ορίζοντες που του έχει ταχθεί να γνωρίσει και που είναι κι ο Πραγματικός Προορισμός του. Κι αυτά είπαμε πως είναι τα στάδια της ατομικής, της Ομαδικής και της Οικουμενικής Συνείδησης και τα παραλληλίσαμε με τη νηπιακή, την εφηβική και την ηλικία της ωριμότητας του ανθρώπου.

Δε νομίζω πως θα ήταν άκαιρο ή παράτολμο, αν τα συγκρίναμε με ό,τι η Ταγματική Διδασκαλία πρεσβεύει.

Η Δώρα, η ιδρύτρια του Τάγματος, μας προτρέπει ν' ανεβάσουμε την ασυνείδητη κατάστασή μας με τη θέλησή μας στην Υποσυνείδητη κι αυτήν με την κρίση μας στη Συνείδητη. Η συσχέτιση δε θάταν βάσιμη, αν ταυίζαμε την ατομική Συνείδηση με την Ασυνείδητη κατάσταση, που αναφέρει η Δώρα, την Ομαδική με την Υποσυνείδητη και την Οικουμενική με την Συνείδητη;

Ας προσπαθήσουμε όμως κάπως πιο διεξοδικά να εδραιώσουμε τη σκέψη μας στην πιο πάνω σύγκριση.

Όλοι μας εδώ στο Τάγμα κάποτε είχαμε μια ατομική Συνείδηση. Λέω «κάποτε», γιατί δεν μπορεί να την έχουμε ακόμη στην ολοκληρωτική της μορφή κι εκδήλωση, ύστερα απ' τη Διδασκαλία που πήραμε και τον αγώνα που κάναμε και συνεχώς κάνουμε για την εξέλιξή μας. Θάταν κρίμα, αν τη διατηρούσαμε ατόφια, όπως σήμερα τουλάχιστον μπορούμε να κρίνουμε.

Μια μέρα, λοιπόν, είτε γιατί κάποιος κάτι μας είπε, είτε γιατί εμείς κάτι δια-

πιστώσαμε ή νοιώσαμε, θελήσαμε να πυκνώσουμε τις τάξεις του Τάγματος. Πήραμε δηλαδή τη θέση μας μέσα στην πνευματική ομάδα, που μας ταίριαζε, και σιγά - σιγά προσπαθούμε ν' αποκτήσουμε Ομαδική Συνείδηση γκρεμίζοντας όσο πιο γρήγορα μπορούμε τα τείχη της ατομικότητας. Σταδιακά αποκτούμε τη δυνατότητα να υπερβαίνουμε την εγωκεντρική μας άποψη και να βάζουμε στόχους διαφορετικούς απ' τους συνηθισμένους μας. Αναλαμβάνουμε βέβαια μια συγκεκριμένη γραμμή δραστηριότητας με την προοπτική ενός ειδικού αντικειμενικού σκοπού, αλλά όλα αυτά τα θεωρούμε σαν κάποιο όμορφο ιδανικό κι ένα όνειρο, που ίσως πραγματοποιηθεί κάποτε στο μέλλον. Μ' άλλα λόγια δεν είμαστε ούτε ασυνείδητοι, αλλ' ούτε και συνειδητοί. Δεν έχουμε ακόμη οριστικά αναγεννηθεί. Βρισκόμαστε σ' αυτήν την κατάσταση, που η Δώρα αποκαλεί Υποσυνείδητη.

Για τους αδελφούς μας, που δημιουργήσαν και ζουν στη Συνειδητή κατάσταση, που διεύρυναν τη Συνείδησή τους, που επέβαλαν την πνευματική τους θέληση πάνω στις δύο άλλες υποστάσεις τους, που εξέλιξαν δηλαδή την προσωπικότητά τους κι έτσι απέκτησαν την Οικουμενική Συνείδηση, δεν μπορούμε να μιλήσουμε, γιατί δεν ξέρουμε πώς νοιώθουν. Η μόνη μας ευχή ας είναι να τους βρούμε και να τους μιμηθούμε. Να τους μιμηθούμε όμως όχι με την έννοια του πιθηκισμού, αλλά με την έννοια της ταύτισης της δικής μας εσωτερικής φλόγας με τη δική τους, που οπωσδήποτε θάχει αντίκτυπο σ' ένα μικρό έστω κομμάτι της Ολότητας.

Σαν μυημένοι άλλωστε που θέλουμε να λεγόμαστε *μπορούμε* να το επιτύχουμε, γιατί ήδη έχουμε κάνει τα πρώτα βήματα στο πνευματικό βασίλειο κι έχουμε δεχτεί τις πρώτες πνευματικές αποκαλύψεις. Με τα κλειδιά αυτά, που έχουμε στα χέρια μας, μπορούμε να προσβλέπουμε σ' ακόμη μεγαλύτερες.

Κλείνοντας όμως τη μικρή αυτή παρένθεση της σύγκρισης των σταδίων της εξέλιξης της ανθρώπινης Συνείδησης σε σχέση με την Ταγματική Διδασκαλία, είναι εύλογο ν' αναρωτηθούμε, αν η Οικουμενική Συνείδηση είναι το τελευταίο στάδιο της.

Ασφαλώς όχι. Ήδη τα πρώτα στάδια, ατομικής, ομαδικής, οικουμενικής, τα συγκρίναμε με ένα άλλο στάδιο, αυτό της Συμπαντικής Συνείδησης.

Ας δούμε όμως τώρα τι είναι αυτή η Συμπαντική Συνείδηση.

Ο άνθρωπος που απέκτησε την Ομαδική Συνείδηση - είτε της μικρής είτε της πανανθρώπινης ομάδας, που αποκαλέσαμε Οικουμενική - αρχίζει ν' αντιλαμβάνεται, πως υπάρχει ακόμη κάτι μεγαλύτερο. Αντιλαμβάνεται, ότι αποτελεί μέρος, έστω και απειροελάχιστο, μιας μεγάλης συμπαντικής ζωής, με την οποία θα πρέπει να συγχωνεύσει την ταυτότητά του, την ατομική, χωρίς όμως να χαθεί. Αυτό δεν είναι ακαθόρθωτο ιδανικό ή μια φανταστική έννοια, αλλά μια πραγματικότητα, που τον καθοδηγεί ν' αντιληφτεί ότι πράγματι είναι μια έκφραση της παγκόσμιας ζωής και συγχρόνως ότι πρέπει να ενεργήσει και να συμπεριφερθεί ανάλογα.

Πώς όμως θα βοηθηθεί σ' αυτήν την αλλαγή συμπεριφοράς;

Η σταδιακή διεύρυνση της Συνείδησης που ήδη τον έχει βοηθήσει να σπάσει το ατομικό κέλυφος και να δει άλλους ορίζοντες, που τον βοήθησαν να δημιουργήσει και να εξελίξει την προσωπικότητά του. Και πάλι η διαρκής διεύρυνσή της για άλλους όμως υψηλότερους στόχους θα τον βοηθήσει να

τελειοποιήσει την προσωπικότητά του κι έτσι ν' αφυπνιστεί πολύ περισσότερο.

Διευρύνοντας ο άνθρωπος τη Συνείδησή του, υφίσταται μια σειρά μύησεων, γιατί Μύηση σημαίνει αλλαγή τρόπου ζωής. Κάθε βήμα του στο δρόμο της επίγνωσης συνιστά μια μύηση, ανεξάρτητα αν βαδίζει σε δρόμο, που μεγάλες οντότητες χάραξαν, ή σε δρόμο που σταδιακά του αποκαλύπτεται.

Η ορθόδοξη μύηση, που εμείς έχουμε την εύνοια ν' ακολουθούμε, δίνει ένα ακόμη μέσο, ένα κλειδί αλάθητο για την τελειοποίηση της προσωπικότητάς μας. Κι αυτό είναι το *απρόσωπο*. Με μια σειρά διδασκαλιών μας οδηγεί στην πραγματοποίησή του, που αποσκοπεί στην απάντηση της προσωπικότητας, χωρίς αυτό να σημαίνει επιστροφή στη βέβηλη ζωή. Σημαίνει ότι ο άνθρωπος που το πραγματοποίησε θα χαθεί μέσα σ' αυτό, εξαλείφοντας απ' το μυαλό του κάθε ιδέα του κατώτερου εγώ του, με πλήρη Συνείδηση του ρόλου του μέσα στο Συμπαντικό χώρο και χρόνο. Αν ξεχάσει ποιος είναι, με όπλο την πολύπλευρη και πολυδιάστατη αγάπη θ' ασκηθεί στην αγνότητα, στην ταπεινοφροσύνη, και θα συμβάλλει έτσι στην αδελφοσύνη και στην ενότητα. Τότε μόνο θ' αντιληφτεί το σκοπό της τελειοποίησης της προσωπικότητάς του.

Άλλωστε, η τελειοποίηση οδηγεί προς τη σύνθεση. Καθώς βυθιζόμαστε στην ύλη, καθώς οδηγούμαστε στην υλοποίηση, προκύπτει ετερογένεια. Καθώς επιστρέφουμε στο πνεύμα, τείνουμε προς την ενότητα.

Ο άνθρωπος που έχει αντιληφθεί τον απόηχο αυτής της ενότητας έχει αποκτήσει τη Συμπαντική Συνείδηση, που η Δώρα αποκαλεί Υπερσυνείδητη Κατάσταση.

Και τότε με πνεύμα γαλήνιο, με ήσυχη ψυχή, με σώμα που λειτουργεί κανονικά, θα περάσει τα σύνορα της καθημερινής μικρότητας, που οι φραγμοί της άγνοιας κτίζουν, για να ξαναβρεί *τη θεϊκή του φύση*. Τότε θ' αντιληφτεί ότι το ανθρώπινο σώμα, που διαλέχτηκε για μορφή της, αποτελεί ένα πρόσκαιρο ντύμα, που είναι και περιοριστικό και περιορισμένης αντίληψης.

Αυτήν την περιορισμένη αντίληψη θα προσπαθεί διαρκώς να επεκτείνει και με απάθεια και στωικότητα να κρίνει το καθετί, αλλά πάντα κάτω από το πρίσμα της Παγκοσμιότητας κι όχι της ατομικότητας. Με απάθεια και στωικότητα δεν εννοούμε αναισθησία, αλλά διευρυμένη Συνείδηση.

Προηγουμένως αναφέραμε, ότι ο άνθρωπος θα προσπαθήσει να ξαναβρεί τη θεϊκή του φύση.

Ίσως δεν είναι πρώτη φορά, που το ακούμε. Απ' τα παιδικά μας χρόνια ως τα χρόνια της ωριμότητάς μας διαισθανόμαστε αυτό το *κάτι* που υπάρχει μέσα μας, άπιαστο κι ασύλληπτο βέβαια, ήρεμο και γαλήνιο όμως, πολλές φορές και καθοδηγητικό, που ομορφαίνει την ύπαρξή μας.

Αυτό το *κάτι* είναι το Εγώ.

Ας δούμε όμως τι είναι αυτό το Εγώ. Είναι, αδελφοί μου, ο ανώτερος εαυτός μας, η απόληξη της θείας ακτίνας, που ο καθένας φέρει μέσα του και που αποτελεί το πραγματικό στήριγμά μας στο κοσμικό επίπεδο. Είναι το άορατο νήμα, που μας συνδέει με την πηγή μας. Είναι το αποτέλεσμα της αρχικής δράσης των θείων εκφράσεων Σοφίας - Αγάπης.

Αυτής της Σοφίας, που όπως διαβάζουμε στο στίχο 30 του Κεφάλαιου VIII των Παροιμιών του Σολομώντα ήταν μαζί με το Θεό και η παρουσία της σκια-

γραφείται ως εξής: «ότε διέταττε τα θεμέλια της Γῆς, τότε ἤμην πλησίον αὐτοῦ δημιουργοῦσα». Αὐτῆς τῆς Σοφίας που εἰσέδυσε στην Οὐσία κι ἐγκατέστησε τους Παγκόσμιους Νόμους.

Αὐτῆς τῆς Αγάπης, που με τὴ βοήθεια του χρόνου και του διαστήματος, δημιούργησε τὴν Ἰγλή.

Ἡ Επιστήμη του Εγώ, που αποκαλεῖται Συνείδηση, απασχόλησε τὸ σκεπτόμενο ἄνθρωπο ὅλων τῶν γενεῶν, που πέρασαν, κι ἀποτέλεσε τὸν κύριο στόχο τῶν μυητικῶν και φιλοσοφικῶν Σχολῶν, που ἐδρασαν πρὶν και μετὰ τὸ Χριστό και κατὰ κύριο λόγο τὸ Μεσαίωνα, ως Μυστικὲς Εταιρεῖες.

Εἶναι ἡ Επιστήμη, που ἡ ἀξία τῆς δεν μπορεῖ να μετρηθεῖ με τὰ χαμηλὰ μέτρα τῆς ἀνθρώπινης ἀγνοίας. Μετριέται μ' αὐτὰ μίας ἀνώτερης ζωῆς, ὅπως ἔχουν διερευνηθεῖ ἀπ' τὶς ἐσωτερικὲς κι ἐξωτερικὲς ἐμπειρίες στο κύλισμα ἐκατοντάδων χιλιετηρίδων.

Εἶναι ἡ Επιστήμη, που δεν ἐσθῆσε ποτέ, ἀλλὰ παραδόθηκε κληρονομικά, θὰ μπορούσαμε να πούμε, και που στις ἀλυσιδωτὲς ἐκδηλώσεις τῆς μαγνήτισσε τὸ σκεπτόμενο ἄνθρωπο και τὸν ἀνύψωσε ἀπ' τὴν καθημερινότητα στη μελέτη και στην ἀναζήτηση του ποιὸς τέλος πάντων εἶναι και τι ἀντιπροσωπεύει μέσα στο ἀπείρο συμπαντικὸ χῶρο.

Ἡ διαπίστωση μέσα του του Εγώ, ἀποτελεῖ τὴν Ἐλπίδα τῆς ἐξέλιξης και τῆς τελειοποίησής του. Εἶναι ἡ βάση, ἀπὸ ὅπου θὰ ξεκινήσει για τὸ μεγάλο ἀνάβασμα, που εἶναι κι ὁ σκοπὸς του.

Ἴσως ἐστὶ καταλάβει τὴ μεγάλη φωνή, που υψώθηκε κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο τῆς Ἀκρόπολης αἰῶνες πρὶν: «Γνῶθι σ' αὐτόν». Ἴσως ἐστὶ νοιώσει μὴ ἀλλή φωνή που δίδασκε σε μὴ Σχολή, στην ἀντίπερα ἀκτὴ του Αἰγαίου, στην Ἐφεσο: «Ὅταν εἶσαι ἓνας, εἶσαι δύο». Ἐστὶ ἐξηγεῖται και ἡ μυητικὴ ἐτυμολογία τῆς λέξης Συνείδησης, που εἶναι τὸ οὐσιαστικὸ του ρήματος συνείδω ἢ συνοίδα και που σημαίνει βλέπω, γνωρίζω ἐγώ και κάποιος ἄλλος μαζί. Κι αὐτὸς ὁ κάποιος ἄλλος εἶναι τὸ Εγώ.

Θὰ πρέπει να τονιστεῖ, ὅτι ἡ διαπίστωση ἀπ' τὸν ἄνθρωπο του Εγώ του δε συνεπάγεται και τὴν ἐνῶσή του μ' αὐτό, δηλαδὴ τὴν ταύτισή του. Μακάρι να ἦταν ἐστὶ! Ἀπλῶς, ἡ διαπίστωση γίνεται με κεντρίσματα διαισθητικὰ και μάλιστα περιστασιακά, που ἴσως και να μὴ μποροῦν να ἐλεγχθοῦν. Κι ἀκόμη, ἀς μὴ θεωρηθεῖ βέβαιο, ὅτι ἡ τελείωση τῆς προσωπικότητας σημαίνει και ἀπόλυτη και συνεχὴ ταύτιση με τὸ Εγώ.

Ὅποιος ἐνοιωσε αὐτὴν τὴν εὐδαιμονία, αὐτὴν τὴ θετικότητα, εὐθυγραμμίζεται μ' αὐτό. Αὐτὴ ὅμως ἡ εὐδαιμονία συμβαίνει σε στιγμὲς υπέρτατης προσπάθειας, σε μεγάλες κρίσεις τῆς ζωῆς, σαν ἀποτέλεσμα μακρὰς πειθαρχίας και ἐντονου διαλογισμοῦ, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ἐρχεται μόνη τῆς χωρὶς να τὴν ἐπιζητεῖ ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ υπερβαίνει τὶς γνωστὲς μᾶς ἀνθρώπινες καταστάσεις. Εἶναι ἡ κατάσταση, ὅπου ὁ ἄνθρωπος λούζεται μέσα στα νήματα τῆς θείας φώτισης, δημιουργώντας μέσα του τὴν ἐσωτερικὴ ἀπλοχωριά και γαλήνη, τὴν ἐσωτερικὴ εὐδαιμονία και φώτιση, που θὰ τὸν βοηθήσει ν' ἀναζητήσει τὸ θεῖο, που ἔχει μέσα του. Ὅταν καταλάβει ὅτι ἀποτελεῖ μὴ ἐνότητα με τὸ θεῖο, τότε θάχει βρεῖ τὸ μέσο για τὴν ἀπολύτρωσή του και θὰ μπορέσει να παραμείνει ἀκόμη και μέσα σε τούτον τὸν κόσμο τῆς δυσαρμονίας, ὅπου ζεῖ και που αὐτὸς ἔχει ἐστὶ δημιουργήσει, γαλήνιος, ἐλεύθερος, εὐδαίμονας και

φωτισμένος.

Ίσως τότε δε θ' αναφωνήσει το «Νενίκηκα», όπως συνηθίζεται σε μοιραίες στιγμές της ανθρωπότητας μετά την ολοκλήρωση υλικοψυχοπνευματικών επιτευγμάτων, αλλά με αγάπη, αγνότητα, έκσταση και ταπεινοφροσύνη θα πει ψιθυριστά:

«Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, που μου δειξες το δρόμο να ισορροπήσω την ύπαρξή μου, ν' αρχίσω να γνωρίζω τον εαυτό μου για την ευδαιμονία της ανθρωπότητας.

Βοήθησέ με,νάμαι πάντα σε θέση να εξασκώ την αγάπη και σταθεροποιήσε τα βήματά μου στο δρόμο της Σοφίας, για να μπορέσω με την ένωσή της να βρώ τη δικαιοσύνη. Σ' ευχαριστώ, που μου έδειξες το δρόμο της αλήθειας, για να σε αναζητώ».

Επιμείναμε περισσότερο σ' αυτήν την Υπερσυνειδητή Κατάσταση, σ' αυτήν τη Συμπαντική Συνείδηση, γιατί η απόκτησή της είναι το ορόσημο κι ο στόχος του Μυημένου. Κι εμείς, που ακολουθούμε το δρόμο της Μύησης, δεν μπορεί παρά να στοχεύουμε, να οραματιζόμαστε να φτάσουμε σ' αυτήν που είναι σφραγισμένη διπλά, γιατί αναζητούμε το Δημιουργό μας και συγχρόνως όμως τον δοξάζουμε, τον τιμούμε. Ας μη ξεχνούμε, ότι ο μόνος τρόπος να τιμήσει κανείς το Δημιουργό του είναι να τον αναζητήσει.

Θα πρέπει ίσως εδώ ν' αναρωτηθούμε αν ο άνθρωπος που έφτασε σ' αυτήν την κατάσταση μπορεί να πλανηθεί απ' την ύλη και να σταματήσει την προσπάθεια, που αποσκοπεί στην ολοένα στενότερη επαφή του μ' αυτό το θείο, πούχει μέσα του.

Δύσκολα βέβαια αφήνει κανείς το φως για να πέσει στο σκοτάδι, αλλά δεν είναι πράγμα αδύνατο. Ας μη ξεχνάμε ότι στο επίπεδο, που ζούμε, είμαστε φυλακισμένοι μέσα στη Δυάδα. Ρέπουμε και προς το Καλό και προς το Κακό. Δοξάζουμε και το πνεύμα και την ύλη. Κι όταν ακόμη βρούμε την πηγή τους, προσπαθούμε να φέρουμε μια ισορροπία σ' αυτά τα δύο. Δυστυχώς όμως τις περισσότερες φορές μας ελκύει η δύναμη του Κόσμου τούτου κι η όλη μας προσπάθεια για τη σταθερή μας ανύψωση παλινδρομεί.

Το πρόβλημα του Καλού και του Κακού, αυτής της βασικής και τόσο ισχυρής Δυάδας, είναι ο άλυτος γρίφος, που η ζωή, σαν Σφίγγα, παρουσιάζει σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο. Η αδιαφορία των περισσοτέρων για τη σωστή λύση τους καταδικάζει να πληρώσουν με τη ζωή τους, την υλική και τη μεταθανάτια. Η καταδίκη τους δηλαδή είναι ίδια μ' αυτήν των Θηβών.

Λίγοι οι άλλοι, οι Γίγαντες της σκέψης, που αρνιούνται να νικηθούν και που, απ' το μπερδεμένο σύμπλεγμα της διπλής υπόστασης, κατορθώνουν να ξεχωρίσουν την αδιάσειστη αλήθεια του ενιαίου και να δημιουργήσουν την αρμονία μέσα τους, που θα είναι η βάση για το σταθερό υψηλό ανέβασμα.

Βέβαια, όλοι δεν είμαστε Γίγαντες της σκέψης και δεν μπορούμε ν' απαιτούμε απ' τον κάθε άνθρωπο να γίνει ένας απ' αυτούς απ' τη μια μέρα στην άλλη. Μπορούμε όμως να γίνουμε, αν θελήσουμε.

Η όλη ανάλυση της σταδιακής συνειδησιακής εξέλιξης, που επιχειρήσαμε, ίσως συγκεντρώνεται σε μια μάλλον ιδιότυπη φράση, που είπε ο Θεός στο Μεγάλο Μωϋσή: «Έγώ είμι ό Ών».

Αν χωρίσουμε αυτόν το βιβλικό στίχο στα τρία, δηλαδή «Έγώ είμι», «ό», «Ών»; τότε βρίσκουμε τη Συνείδηση σ' όλους της τους βαθμούς:

Ἐγώ εἰμί - το ατομικό στάδιο.

ὁ - ἓνα μέλος μίας μικρῆς ἢ τῆς Οἰκουμενικῆς ομάδας.

Ἦν - ἔκφραση τῆς Συμπαντικότητος.

Ὅ,τι μέχρι τώρα αναφέραμε ἀφορᾷ τὴν ἐξέλιξη τῆς Συνείδησης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τελείωσίν τῆς. Ἀς δούμε ὅμως τι συμβαίνει μέσα σ' ὅλη τὴ Δημιουργία.

Συχνά ἀκούμε ὅτι ἡ ἐξέλιξη ἀρχίζει ἀπ' τὴν ὁμογένεια καὶ μέσα ἀπ' τὴν ετερογένεια καταλήγει ξανά σ' αὐτήν.

Ὁ σκεπτόμενος ἄνθρωπος καὶ ἰδιαίτερα ὁ Μυημένος δὲν μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ὑπαρξὴ ἐνός σχεδίου, ποῦ ὁ ἐμπνευστὴς τοῦ το ἐνεργοποιεῖ μέσα ἀπὸ ὅλα τὰ άτομα. Το πολὺ ἐνδιαφέρον εἶναι ἡ στενὴ συνεργασία καὶ ἡ ἀλληλεπίδραση ὅλων τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μία ἐνότητα, ποῦ δύσκολα βέβαια γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπ' τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ ποῦ σαφῶς ὑπάρχει.

Μέσα σε ὅλα τὰ άτομα, ἀπ' τὸ άτομο τῆς χημείας με τὴν ἰκανότητα ἐπιλογῆς, ἀπ' τὸ ορυκτὸ άτομο με τὴν ἰκανότητα εὐκαμψίας, ἀπ' τὸ φυτικὸ άτομο με τὴν πρόσθετη ἰκανότητα τῆς αἰσθαντικότητος, ἀπ' τὸ ζωικὸ άτομο με τὴν ἰκανότητα τοῦ ἐνστίκτου, ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο άτομο, ποῦ, ἐκτός ἀπ' τὶς προηγούμενες ἰκανότητες, διαθέτει καὶ τὴ νοήμονα θέληση, ἕως τὸ τελευταῖο πλανητικὸ άτομο, τὸ προικισμένο με τὶς διάφορες δονήσεις, γνωστῆς ἢ ἀγνωστῆς σ' ἐμᾶς, μέσα σε ὅλα τὰ άτομα ὑπάρχει μία πνοή, ποῦ τὰ ἐμψυχώνει γιὰ τὴν ἐπιτέλεση κάποιου σκοποῦ.

Με τὴ διεύρυνση τῆς Συνείδησῆς μας, ἴσως κατορθώσουμε νὰ εἰσδύσουμε στὸ θεῖο σχέδιο καὶ νὰ συνεργαστοῦμε μαζί με τὸν ἐκπονητὴ τοῦ, γιὰ νάμαστε πιὸ αισιόδοξοι, πιὸ εὐτυχεῖς καὶ προπαντὸς πιὸ κοντὰ στὴν πραγματικότητα.

Ἴσως ἔτσι νὰ μὴν κλονίζεται ἡ Πίστη μας, ὅταν βλέπουμε τὴν ἀλλαγὴ τῶν μορφῶν ποῦ ἔχουμε συνηθίσει, εἴτε αὐτὲς ἀφοροῦν τὸ Δημιουργημένο Σύμπαν εἴτε εἶναι ἰδέες, ποῦ ἔχουν ἐδραιώσει πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά καὶ φιλοσοφικά συστήματα, εἴτε ἀκόμη ἀπλῆς ἀνθρώπινες ἰδέες, ἀν ἀναλογιστοῦμε τὴν ἀλλαγὴ ποῦ υφίσταται ἡ δική μας μορφή, ὅταν ἐπέρχεται ὁ φυσικὸς μας θάνατος.

Ἴσως αὐτὸ, ποῦ πολλές φορές θεωροῦμε καταστροφικὸ καὶ με δέος στεκόμαστε κι ἀτενίζουμε, νὰ περικλείνει μία δύναμη, ποῦ μεταμορφώνει, ποῦ διαφοροποιεῖ.

Ἴσως ὅλα νὰ εἶναι ἔτσι προγραμματισμένα, γιὰ νὰ μπορέσει τὸ πνεῦμα νὰ ἐκφραστεῖ καλύτερα καὶ ἡ Ἐπάνοδος νὰ γίνῃ ὁμαλότερη.

Ἴσως ἔτσι τελικὰ μποροῦμε νὰ καταλάβουμε καὶ νὰ υιοθετήσουμε τὸν ὀρισμὸ, ποῦ συχνά ἀναφέρεται καὶ ἀφορᾷ τὴν ἐξέλιξη. «Ἐξέλιξη εἶναι μία συνεχῶς ἐπιταχυνόμενη πορεία ὅλων τῶν μορίων τοῦ Σύμπαντος, ἀπ' τὸ υλικὸ ἀτομο ὡς τὸν ἄνθρωπο, ποῦ οδηγούνται στὴν πραγμάτωση τοῦ θεϊκοῦ σχεδίου, δηλαδὴ στὴ Συμπαντικὴ Συνείδηση».

Ἴσως ἀφοβα θὰ μπορούσαμε νὰ προσθέσουμε: «Καὶ στὴν ταύτιση με τὸ θεῖο γιὰ τὴν ποθητὴ τελείωση».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἠθέλα νὰ σας ἀναφέρω τὰ λόγια τοῦ Φτωχούλη τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τῆς Ἀσίζης, ποῦ νομίζω πως κρύβουν τὴ Συμ-

παντική Συνείδηση σε όλο της το μεγαλείο.

«Αδελφιά μου», θ' αποκαλέσει όλα τα πλάσματα του Σύμπαντος, γνώστης του Νόμου της Δημιουργίας των Όντων.

«Αδελφή μου αρρώστεια», θ' αποκαλέσει το φαινομενικά φθοροποιό Νόμο της ζωής, γνώστης του Μεταμορφωτικού Παράγοντα, για να φτάσει σ' εκείνο το ανεπανάληπτο και ασύλληπτο για τους πολλούς.

«Αδελφέ μου Θάνατε», γνώστης του Νόμου του Μοιραίου.

Και διερωτάται κανείς με ποια ανθρώπινη έκφραση θα μπορούσε να χαρακτηρίσει τις στιγμές αυτές; Στιγμές ανθρώπινου μεγαλείου ή στιγμές έκφρασης του Θείου Λόγου μέσα απ' το ανθρώπινο ον;

Πριν κλείσω τη σημερινή μου ομιλία, θα ήθελα να σας προτείνω, αδελφοί μου, να κάνουμε ένα πείραμα.

Ας αρχίσουμε από τούτη τη στιγμή, που αυτές τις μέρες της Εαρινής Ισημερίας τα Θεία δώματα είναι πιο κοντά μας, να βάλουμε στόχο μας τη Διεύρυνση της Συνείδησής μας. Ας απομακρύνουμε από μέσα μας ό,τι αρνητικό έχουμε κι ας νοιώσουμε, επιτέλους, ότι ο δρόμος, που διαλέξαμε, δεν είναι έργο πάρεργο, αλλά έργο ζωής και ας προσπαθήσουμε να ζήσουμε συνειδητά, γιατί Μύηση σημαίνει θετικότητα, σημαίνει Συνείδηση. Στο δρόμο αυτό δεν επιτρέπονται ούτε καν αρνητικές σκέψεις, γιατί αυτές οδηγούν σε αρνητικά έργα.

Κι ύστερα από ένα χρόνο, την ίδια τούτη μέρα, ας κάνουμε τον απολογισμό μας, ο καθένας μας χωριστά, για να δούμε που φτάσαμε, όχι μόνο σαν άτομα, αλλά σαν ομάδα.

Πιστέψτε με, τα αποτελέσματα θα είναι καταπληκτικά, γιατί το φως που θα δούμε και που σ' αυτό θα λουστούμε, θα ρίξει μέσα από μας τις ακτίνες του σ' ό,τι μας περιβάλλει και μπορούμε να επηρεάσουμε.

Κι οι ακτίνες του μπορεί να διαχυθούν σε μεγαλύτερη έκταση από ό,τι εμείς νομίζουμε κι έτσι να συμβάλλουμε κι εμείς στην ανθρώπινη τελειότητα, γιατί, όπως ξέρουμε, η τελειότητα δεν πραγματοποιείται ατομικά, αλλά ομαδικά.

Ομαδικά θα φτάσουμε εκεί, από όπου ξεκινήσαμε, μέσα απ' τα Κανάλια του Νόμου της Επανάδου για να ενωθούμε με την Υπέρτατη Συνείδηση.

Κι έτσι θα πραγματοποιηθεί το αναφερόμενο στο στίχο 13 Κεφ. 3, στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο: «...καί ουδεις αναβέβηκεν εις τόν Ουρανόν ει μη ὁ ἐκ τοῦ Ουρανοῦ καταβάς, ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ Ουρανῷ». Δηλαδή «δεν ανεβαίνουν στους Ουρανοί, παρά όσοι έχουν κατεβεί απ' αυτούς».

Άλλωστε, αυτός δεν είναι κι ο τελικός μας προορισμός, αφού κι εμείς καταγόμαστε από κάποιο χώρο του θείου επιπέδου;

Ας προσέξουμε μόνο να μην ξεχάσουμε ποτέ ότι Μύστης είναι αυτός, που διαπιστώνει μέσα του την ύπαρξη του Εγώ, ενώ Εκλεκτός αυτός που κατορθώνει να ζει διαρκώς ενωμένος μ' αυτό.

Είθε, επαναλαμβάνω, είθε, να γίνουμε ένας απ' τους δεύτερους, γιατί μόνο τότε, ενώ ήρθαμε εδώ στη Γη ως άνθρωποι-θεοί, έχοντας δηλαδή το Θεό μέσα μας, θα μπορέσουμε να επιστρέψουμε, με δειλία τολμώ να πω, ως θεοί - άνθρωποι, ενωμένοι δηλαδή μ' ΕΚΕΙΝΟΝ.

